

IZBA HANDLOWA I PRZEMYSŁOWA W KRAKOWIE.

WIADOMOŚCI GOSPODARCZE

ORGAN INFORMACYJNY

POŚWIĘCONY SPRAWOM HANDLOWYM, PRZEMYSŁOWYM I GOSPODARCZYM.

Cena Nru 1000 Marek.

Nakład i własność Izby Handl. i Przem. w Krakowie,

Redaktor odpowiedzialny: *Dr Rudolf Beres.*

Z obrad Izby handlowej i przemysłowej.

Na wspólnym posiedzeniu Komisji budżetowej i Komisji połączonych sekcji, odbytem 13 b. m. pod przewodnictwem prez. Tadeusza Epsteina, uchwalono udzielić następujących subwencji: na „Tydzień Akademika“ 100.000 Mkp., na budowę Domu im. Ks. Piotra Skargi dla młodzieży rękodzielniczej i przemysłowej w Krakowie 200.000 Mkp., na urządzenie Bursy przy Stowarzyszeniu rękodzielników żydowskich 200.000 Mkp., na schronisko dla repatriantów 100.000 Mkp.

Na opróżniony mandat rzeczywistego członka Izby po ś. p. Inż. Edwardzie Uderskim powołano p. Eliasza Kanarka, przemysłowca w Krakowie, który przy ostatnim wyborze otrzymał w dotyczącej kategorii najwięcej głosów po pierwotnie wybranych.

Do Kuratorjum Akademii handlowej w Krakowie wydelegowano pp. Zygmunta Bieżeńskiego, dyrektora Banku i S. Schechtera, prezesa Krakowskiego Stowarzyszenia Kupców.

Dłuższą dyskusję wywołała sprawa projektu ustawy o zasiłkach dla rezerwistów. Szereg mówców sprzeciwił się przerzuceniu całych kosztów utrzymania rodzin rezerwistów w przeciągu 8-tygodniowych ćwiczeń na sfery przemysłowe i kupieckie. Uchwalono zwrócić się do posłów i senatorów z kół gospodarczych z żądaniem zwolnienia handlu i przemysłu, obciążonego już obecnie bardzo wysokimi świadczeniami na cele ogólne, od wyłącznego obowiązku utrzymywania rodzin rezerwistów.

Izba opracowała opinię w sprawie statutu Zakładu ubezpieczeń od wypadków we Lwowie, domagając się rewizji systemu opłat, stworzenia Rady przybocznej, do którejby weszli przedstawiciele pracodawców i pracobiorców, dalej decentralizacji działalności Zakładu, wreszcie redukcji świadczeń na rzecz Zakładu. W tej sprawie zamierzona jest dalsza akcja Izby, zdążająca do zreformowania całego ustawodawstwa w tej dziedzinie, zwłaszcza,

że ustawa o ubezpieczeniu od wypadków ma być rozszerzoną na całe terytorjum Rzeczypospolitej Polskiej.

Na wezwanie Ministerjum Spraw Wojskowych wdrożyła Izba akcję w kierunku zorganizowania rękodzieła swego okręgu, celem podejmowania dostaw wojskowych. Akcja ta rokuje poważne korzyści rękodzielnemu, które dotychczas w dostawach rządowych nieznaczący tylko udział bierze.

Upoważniono Prezydjum Izby do przyjęcia Misji ekonomicznej Stanów Zjednoczonych, która z początkiem kwietnia b. r. w czasie objazdu Polski przybyć ma do Krakowa i Wieliczki.

W sprawie taryfy kominiarskiej, oświadczone się za podwyższeniem obecnych stawek o 200% w stosunku do opłat, obowiązujących od stycznia b. r. z tem, że dalsza podwyżka taryfy ma następować automatycznie na podstawie wskaźnika drożyznianego, ustalanego przez Komisję parytetyczną w Warszawie.

Z powodu spóźnionej pory odroczone obrady nad dalszymi punktami porządku dziennego do dnia 15. b. m.

Na posiedzeniu Komisji połączonych sekcji w dniu 15 b. m. pod przewodnictwem prez. Tadeusza Epsteina omawiano sprawę zorganizowania Stałego Pokazu wzorów przemysłowych w okręgu Izby. Podobne rejonowe pokazy powstać mają w całej Polsce dla propagandy krajowej i zagranicznej o obecnym stanie produkcji przemysłowej w Polsce. W Warszawie projektowane jest urządzenie pokazu centralnego dla całego obszaru Państwa.

Izba przyjęła do wiadomości sprawozdanie o akcji Izby w kwestji uporządkowania stosunków drożkarskich w mieście Krakowie. W dyskusji domagano się stałego uwidaczniania taryf przez woźniców, ostrzejszych kar za przekraczanie regulaminu i przyspieszenia biegu instancji przy zatwierdzaniu zmian taryfy.

Na skutek uchwały sesji plenarnej zwrócono się do Izby skarbowej w Krakowie z przedstawieniem w kwestji nierównomierności przy wymiarze podatku dochodowego. W odpowiedzi zaznaczyła Izba Skarbowa, że winę w tej mierze ponoszą przeważnie sami podatnicy, którzy albo nie składają fasji, alboważ odmawiają udzielenia potrzebnych wyjaśnień. Poprawa może nastąpić tylko wtenczas, jeśli czynności władz wymiarowych znajdują poparcie ze strony kontrybuentów. Przy tej sposobności wyraziła Izba Skarbowa gotowość urzędzenia cyklu odczytów o ustawach podatkowych, oraz o prawach i obowiązkach podatników w postępowaniu wymiarowym. W dyskusji stwierdzono, że krakowska Izba Skarbowa i podległe jej władze wymiarowe spełniają swe obowiązki po obywatelsku, a jeżeli zdarzają się niesprawiedliwości, to winy szukać należy przede wszystkim w składzie Komisji podatkowych, przy wyborze których nie uwzględniano momentów gospodarczych. Podjęta przez Izbę Skarbową myśl urzędzenia odczytów z dziedziny ustawodawstwa podatkowego spotkała się z ogólnem uznaniem.

W sprawie nieustających kradzieży węgla przy ul. Pawiej uchwalono zwrócić się do Dyrekcji Policji i Magistratu o przeniesienie stanowisk t. zw. woziarzy na Plac Matejki.

Izba załatwiła w końcu szereg opinji w sprawach sądowych, oraz w sprawach rękodzielniczych.

Zaopiniowanie projektu statutu „Zakładu ubezpieczeń od wypadków we Lwowie“.

W ostatnim czasie zajmowała się Izba opracowaniem opinji dla projektu statutu „Zakładu ubezpieczeń od wypadków we Lwowie“. Opinię tę opracowano na zasadzie wyników ankiety, w której wzięli udział przedstawiciele związków gospodarczych okręgu Izby.

Zgodnie z wynikiem ankiety Izba zgłosiła przede wszystkim postulaty zasadniczej natury, mianowicie:

Żądanie jak najszybszego ujednostajnienia ustawodawstwa i systemu ubezpieczeń od wypadków dla wszystkich ziem Rzeczypospolitej.

Zredukowanie przymusu ubezpieczeniowego do ram rzeczywistej potrzeby przez wyeliminowanie wszystkich zawodów, przy których wykonywaniu niebezpieczeństwo wypadków nie zachodzi.

Przeprowadzenie rewizji obecnie obowiązującej taryfy i obmyślenie sposobu zwrócenia przedsiębiorcom nadwyżek opłat, pobranych przez Zakład.

Podjęcie jak najrychlejszych wstępnych studjów porównawczych nad istniejącymi systemami wymiaru opłat, zbyt obciążającymi przedsiębiorstwa i rewizji istniejącego ustawodawstwa.

W końcu powołanie również jak najspieszniej do życia przewidzianej ustawą Rady przybocznej dla spraw ubezpieczeń od wypadków.

Co do samych postanowień projektu statutu, opartych zresztą w znacznej mierze na dawniejszym statucie, zaproponowano szereg poprawek prawie że do wszystkich paragrafów projektu, a nadto zaproponowano wprowadzenie kilku poważniejszych zmian — oczywiście w ramach obowiązującego ustawodawstwa.

Pod tym względem opinja proponuje zmianę projektowanego przez Zakład systemu wyborczego do Zarządu w tym duchu, by zabezpieczyć zastępstwo w Zarządzie chociażby najslabszym grupom zawodowym, z drugiej jednak strony uwzględnić uprawnienia do szerszego wpływu na losy Zakładu tych grup zawodowych, które większe ciężary na rzecz jego ponoszą.

Postulatowi temu zadość czyni nowo proponowany podział wyborców na 6 grup wyborczych pod względem wysokości opłat na rzecz Zakładu do siebie zbliżonych i uwzględniających ile możności pokrewieństwo zawodów.

Drugą, dalej sięgającą inowacją, proponowaną przez Izbę handlową i przemysłową jest wprowadzenie w statucie postanowień, umożliwiających jak najdalej idącą decentralizację działalności Zakładu. Dotychczasowe w tym kierunku doświadczenia, jak niemniej okoliczność, że w niedługim okresie czasu liczyć się należy z przeniesieniem Zakładu do Warszawy, nasuwają obawę niedostatecznej znajomości lokalnych interesów świata gospodarczego okręgu Izby i dlatego opierając się na analogicznych przepisach ustawy, przewidują poprawki do projektu statutu tworzenie oddziałów wojewódzkich o szerokim zakresie uprawnień, prawie że autonomicznym.

Z góry oczywiście liczyć się z tem należy, że nawet po uwzględnieniu tych poprawek do projektu statutu nie zadowolą on interesowanych wobec tego, że nieodpowiednie ustawodawstwo nie zezwala na kształtowanie ubezpieczeń od wypadków wedle zasad racjonalnej polityki ubezpieczeniowej. Ta okoliczność też jest przyczyną, że Izba handlowa i przemysłowa nie ograniczając się do zaopiniowania projektu, podjęła akcję szerszą w tej mierze.

W szczególności odniesiono się do wszystkich największych zrzeszeń przemysłowych i handlowych b. Królestwa Kongresowego ze zwróceniem uwagi na usterki obecnego systemu, a nadto obecnie są opracowywane w łonie Izby i w porozumieniu z organizacjami gospodarczemi okręgu Izby materiały do wystąpienia z wnioskami, w kierunku sprowadzenia instytucji ubezpieczeń od wypadków na drogę rzeczywiście celowi odpowiadającą.

Dostawy rękodzielnicze dla armji.

W ostatnim czasie podjęła Izba handlowa i przemysłowa akcję na szeroką skalę dla zorganizowania dostaw rękodzielniczych dla armji.

Już w czasach zaborczych istniał w okręgu Izby szereg spółek rękodzielniczych, wykonujących dostawy dla armji ku zupełnemu zadowoleniu jej zarządu, jak i przysparzając zarobku drobnym rękodzielnikom.

Obecnie sprawa o tyle przedstawia się korzystnie, że Ministerstwo Spraw Wojskowych jest skłonne pod pewnymi warunkami przyznawać zrzeszeniom rękodzielniczym surowce na kredyt, co oczywiście stanowiłoby olbrzymie ułatwienie.

Wdrożone przez Izbę dochodzenia wykazały, że myśl zorganizowania spółdzielni rzemieślniczych dla tej akcji znalazła szeroki oddźwięk w okręgu Izby, a niektóre rzemieślniki, jak np. rymskie i czapnicze widzą w idei tej nadzieję swego odrodzenia.

W ostatnim czasie podjęta równolegle przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu inicjatywa do tworzenia spółdzielni rękodzielniczych dla ogółu interesów tego rodzaju produkcji, znajdzie oczywiście i tu wyraz, zwłaszcza że Ministerstwo ofiarowuje pewne sumy pieniężne, jako kredyty dla takich spółdzielni.

Połączenie telefoniczne z Berlinem i Budapesztem.

Rozwój stosunków gospodarczych z sąsiednimi obszarami państwowymi w miarę ulepszania stosunków transportowych i zawierania umów handlowych, czyni także aktualną kwestję przywrócenia istniejących przed wojną międzypaństwowych połączeń telefonicznych.

Po za Wiedniem i Pragę, które obecnie już połączone są z Krakowem węzłami komunikacji telefonicznej, wchodziłyby tu przede wszystkim w rachubę Rzesza niemiecka z Berlinem, oraz Węgry z Budapesztem.

W obydwu relacjach odbywa się powrót do przedwojennej wymiany towarów, połączony z nawiązaniem wielostronnych stosunków finansowych i gospodarczych, wymagających możliwie rychłego przesyłania wiadomości ze względu na zmienność kursów i niestałość koniunktur towarowych.

Przywrócenie międzypaństwowego połączenia telefonicznego z większymi miastami Niemiec wraz z Berlinem oraz z Budapesztem, stanowiłoby bardzo pożądane ułatwienie dla licznych gałęzi naszego handlu wywozowego, niemniej dla naszego przemysłu i konsumpcji, a przyczyniłoby się w poważnej mierze do rozszerzenia i utrwalenia odradzającej się wymiany gospodarczej z najważniejszymi sąsiednimi państwami.

Izba handlowa i przemysłowa wniosła w tej sprawie obszernie przedstawienie do Dyrekcji Poczty i Telegrafów w Krakowie, która sprawę połączenia Krakowa z Berlinem i Budapesztem przedłożyła z przychylnymi wnioskami do rozstrzygnięcia Ministerstwu Poczty i Telegrafów w Warszawie.

W odpowiedzi na powyższe pismo zawiadomiła Dyrekcja Izbę, że o zaprowadzeniu komunikacji telefonicznej między Polską a Niemcami zabiega już od dłuższego czasu Ministerstwo Poczty i Telegrafów i zwróciło się w tej sprawie do Ministerstwa spraw zagranicznych o interwencję u Rządu niemieckiego.

Na skutek tych starań odpowiedział Zarząd niemiecki, że wprowadzenie komunikacji telefonicznej między Polską a Niemcami zależnem jest od zawarcia konwencji pocztowo-telegraficznej, uwarunkowanej zawarciem układu handlowego między obu państwami.

Co do wznowienia relacji telefonicznej Kraków—Budapeszt, przewidzianej zresztą w umowie pocztowo-telegraficznej z Węgrami przez stworzenie bezpośredniego połączenia pomiędzy wymienionymi miastami, Ministerstwo Poczty i Telegrafów oświadczyło gotowość porozumienia się z Zarządami czesko-słowackim i węgierskim, pod warunkiem, iż zgłosi się odpowiednia ilość interesentów, reflektujących na uzyskanie stałych rozmów telefonicznych z Budapesztem.

Uregulowanie obrotu dewizami i walutami zagranicznymi.

W wykonaniu ustawy z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25 poz. 154) zarządził Minister skarbu, co następuje:

§ 1. Waluty zagraniczne i dewizy wolno posiadać jedynie tym osobom fizycznym i prawnym, które nabyły je albo bezpośrednio z zagranicy w sposób legalny, albo w kraju od instytucji, upoważnionych przez Ministra Skarbu do tranzakcji obcemi walutami.

§ 2. Zakup dla celów odsprzedaży walut zagranicznych i dewiz — jako to: banknotów, czeków, przekazów, weksli, akredytyw i wszelkiego rodzaju pozostałości rachunkowych w walutach zagranicznych — oraz sprzedaż tychże, dozwolona jest wyłącznie instytucjom finansowym, którym Ministerstwo Skarbu udzieli koncesji na dokonywanie tych tranzakcji. Instytucje te otrzymają nazwę banków dewizowych. Prawo sprzedaży walut i dewiz może być ograniczone do pewnych oddziałów banków dewizowych.

§ 3. Ministerstwo Skarbu, w miarę potrzeby, udzieli i innym instytucjom prawa zakupu walut zagranicznych, lecz wyłącznie w celu odsprzedaży tychże bankom dewizowym. Instytucje takie otrzymują nazwę komisjonerów dewizowych.

§ 4. W poszczególnych wypadkach Minister Skarbu może zezwalać firmom handlowym i instytucjom finansowym na dokonywanie tranzakcji, które w myśl niniejszego rozporządzenia zastrzeżone są wyłącznie dla banków dewizowych.

§ 5. Bankom dewizowym wolno dokonywać sprzedaży walut zagranicznych i dewiz osobom i firmom prywatnym wyłącznie dla celów następujących:

- a) na pokrycie zobowiązań zagranicznych, wynikających z legalnego przywozu towarów; dowody, na podstawie których waluta zostanie sprzedana, winny być w oryginale złożone bankowi; w razie potrzeby oryginalne dowody mogą być przez bank z powrotem wydane pod warunkiem zaopatrzenia oryginału adnotacją, wskazującą sumę sprzedanej waluty oraz pod warunkiem zachowania przez bank uwierzytelnionego odpisu tych dokumentów;
- b) na uskutecznienie zaliczek na zapłatę za legalnie sprowadzone towary;
- c) na pokrycie kosztów ekspedycji i transportu towarów;
- d) na spłatę długów zagranicznych, powstałych z przyczyn gospodarczo uzasadnionych;
- e) na zapłatę premji asekuracyjnych zagranicą, o ile wynikają one z legalnych umów asekuracyjnych i reasekuracyjnych;
- f) na koszt podróży — do równowartości 1.000 fr. szwajc. jednorazowo na osobę, za specjalną adnotacją na paszporcie zagranicznym. W razie wyjazdu na obszar W. M. Gdańska — nie wyżej równowartości 250 fr. szwajc. jednorazowo z adno-

tacją na dowodzie osobistym; w ostatnim wypadku ogólna suma walut kupionych w ciągu miesiąca, nie może przenosić sumy 1.000 fr. szwajc.;

- g) na koszt utrzymania zagranicą, o ile pobyt tam jest usprawiedliwiony, do równowartości 1.000 fr. szwajc. miesięcznie na rodzinę;
- h) na utrzymanie zagranicą biur przedsiębiorstw krajowych, o ile działalność ich tam jest uzasadniona z punktu widzenia interesów państwowo-gospodarczych;
- i) na wszelkie inne cele gospodarczo uzasadnione, o ile suma nie przewyższa równowartości 1.000 fr. szwajc.

Dla sum wyższych wymagane jest uzyskanie uprzedniego zezwolenia Ministra Skarbu, względnie organów przezeń wyznaczonych.

Udzielanie kredytów zabezpieczonych walutami zagranicznymi jest niedozwolone. W wyjątkowych wypadkach może Ministerstwo Skarbu udzielać bankom dewizowym zezwolenia na takie operacje.

§ 6. Osobom i firmom prywatnym wolno nabywać potrzebne im sumy w walutach zagranicznych jedynie w bankach dewizowych. Sprzedawać posiadane waluty zagraniczne i dewizy mogą osoby i firmy prywatne tylko bankom lub komisjonerom dewizowym.

Nabywca sum w walutach zagranicznych obowiązany jest na każde żądanie Ministerstwa Skarbu, lub jego organów, przedstawić dla kontroli wszystkie dowody, na zasadzie których sumy powyższe zostały przez niego w banku dewizowym uzyskane.

§ 7. Wwóz walut zagranicznych i dewiz dozwolony jest bez uzyskania specjalnego zezwolenia do wysokości 1.000 fr. szwajc. lub równowartości w innych walutach. Dla wywozu sum do wysokości 3.000 fr. szwajc. lub równowartości w innych walutach, wymagane jest zezwolenie Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej lub jednego z jej oddziałów. Zezwoleń na wywóz sum wyższych udziela Minister Skarbu lub wyznaczone przezeń organy.

§ 8. Wywóz marek polskich w gotowości, w czekach, przekazach i wszelkich zobowiązaniach dozwolony jest bez specjalnego zezwolenia do wysokości marek polskich 500.000. Pozwoleń na wywóz marek polskich ponad 500.000 — udziela Minister Skarbu względnie wyznaczone przezeń organy.

§ 9. Wywóz zagranicę papierów procentowych i dywidendowych oraz sprzedaż ich i zastaw osobom i firmom, mającym siedzibę zagranicą, wymaga zezwolenia Ministra Skarbu. Zezwolenie takie może być udzielone również generalnie odnośnie do pewnego gatunku papierów, względnie pewnej instytucji.

§ 10. Sprzedaż zagranicę wypłat na Polskę dozwolona jest tylko bankom dewizowym, które obowiązane są o dokonaniu każdej transakcji zawiadomić Ministerstwo Skarbu, względnie organa przezeń wyznaczone. Natomiast dokonywanie transakcji tego rodzaju przez inne firmy dozwolone jest wyłącznie za uprzednim każdorazowym zezwoleniem Ministra Skarbu.

§ 11. Dokonywanie wpłat w markach polskich na rachunki zagraniczne z polecenia osób i firm, mających siedzibę w Polsce, jak również przelew sum z rachunków krajowych na rachunki zagraniczne, może być uskuteczniane tylko w bankach dewizowych i winno być uzasadnione tranzakcjami z zagranicą, wyszczególnionymi w punktach: a), b), c), d), e), g), h), art. 5. Jeżeli przez przyjęcie wpłaty na rachunek zagraniczny od osoby lub firmy krajowej odbywa się zapłata należności, wyrażonej w walucie zagranicznej, bank może wpłatę taką przyjąć, o ile z przedstawionych dowodów wynika, że marki polskie w dniu przyjęcia wpłaty oddawane są zagranicą po kursie nie niższym od rynkowego. O każdej wpłacie takiego rodzaju instytucja odnośna winna zawiadomić Ministerstwo Skarbu lub organa przez nie wyznaczone.

§ 12. Banki dewizowe i komisjonerzy dewizowi winni w swej działalności ściśle stosować się do instrukcji, wydanych w ramach niniejszego rozporządzenia przez Ministra Skarbu, jak również prowadzić rejestry dokonanych tranzakcji walutami zagranicznymi i dewizami, tudzież obrachunku na rachunkach zagranicznych wedle wzorów, ustalonych przez Ministerstwo Skarbu. Instytucje te obowiązane są na żądanie Ministerstwa Skarbu, względnie jego organów, dostarczyć wszelkich danych i wyjaśnień, związanych z tranzakcjami walutowymi, jakoteż sprzedażą marek polskich zagranicą.

§ 13. Wszelkie wypłaty, dysponowane z zagranicy, mogą być dokonywane jedynie w markach polskich. Wypłaty w walutach obcych dopuszczalne są jedynie za zezwoleniem Ministra Skarbu.

§ 14. Posiadanie rachunków w walutach obcych jest dozwolone jedynie w bankach dewizowych. Dokonywanie z tych rachunków wypłat w kraju może nastąpić tylko w markach polskich po kursie dnia wypłaty.

§ 15. Bank dewizowy, względnie komisjoner dewizowy, może być decyzją Ministerstwa Skarbu pozbawiony prawa dokonywania wszelkich tranzakcji walutami zagranicznymi i dewizami.

§ 16. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie dotyczą wszelkich pieniędzy rosyjskich i ukraińskich oraz nie przewidują ograniczeń co do handlu zagranicznymi monetami kruszcowymi wewnątrz kraju. Co do wywozu monet kruszczowych obowiązują postanowienia ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 404).

§ 17. Przekroczenie powyższych przepisów (niezależnie od skutków wskazanych w § 15) pociąga kary przewidziane w ustawie z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25 poz. 154).

Rozporządzenie niniejsze weszło w życie z dniem 12. marca b. r.

Dla górnośląskiej części Województwa Śląskiego wydane zostaną osobne przepisy.

W związku z powyższem rozporządzeniem zwróciła się Izba handlowa i przemysłowa w Krakowie do Ministerstwa Skarbu z następującem przedstawieniem:

Po myśli § 5 ust. a) rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 11 marca 1923 r. w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi, wolno bankom dewizowym dokonywać sprzedaży walut i dewiz osobom i firmom prywatnym na pokrycie zobowiązań zagranicznych, wynikających z legalnego przywozu towarów. Dowody, na podstawie których waluta zostanie sprzedana, winny być w oryginale złożone bankowi. W razie potrzeby, oryginalne dowody mogą być przez bank wydane z powrotem pod warunkiem zachowania przez bank uwierzytelnionego odpisu tych dokumentów.

Zacytowane postanowienia rozporządzenia odczuwają tut. sfery handlowe i przemysłowe jako nader uciążliwe i połączone ze stratą czasu i kosztami, które w rezultacie obciążyć muszą konsumenta.

Firmy nie mogą bowiem pozbywać się oryginalnych rachunków i faktur. Dowody te muszą mieć w swoich rękach, celem okazania ich na żądanie organów kontrolnych, działających z ramienia władz i instytucyj, powołanych do walki z lichwą i drożyzną.

W tym stanie rzeczy zmuszone będą firmy przekładać z **reguły** bankom dewizowym uwierzytelnione odpisy rachunków i faktur, co znów pociąga za sobą stratę czasu i kosztu.

Kupiec, nie mogąc pozbywać się oryginalnej faktury, musi starać się każdorazowo o odpis uwierzytelniony przez notariusza i, pomijając stratę czasu połączoną z tym procederem, musi zapłacić dość znaczną należność za uwierzytelnienie faktury. Oczywiście, że koszty, poniesione przez kupca, wliczone zostaną w cenę towaru, tak, że w rezultacie obciążą one konsumenta.

Z powyższego wynika, że wymogi artykułu 5 ust. a) zacytowanego rozporządzenia, nakładają na kupca obowiązki, wpływające ujemnie na tok jego interesów, a równocześnie powodują koszty, oddziaływujące zwyklowo na cenę towaru.

Izba handlowa i przemysłowa uprasza tedy, czyniąc zadość w tej mierze słusznym postulatowi świata gospodarczego, o zmianę w mowie będącego przepisu w tym kierunku, aby oryginalne rachunki i faktury mogły być stronom przez bank z powrotem wydane, pod warunkiem zaopatrzenia oryginału adnotacją, wskazującą sumę sprzedanej waluty, jednak bez obowiązku składania w banku uwierzytelnionego odpisu tych dokumentów.

Przesunięcie terminu składania zeznań o dochodzie.

Rozporządzeniem Ministra Skarbu termin składania zeznań o dochodzie, oraz wpłacaniu połowy kwoty podatku dochodo-

wego został dla osób fizycznych przedłużony do dnia 30 kwietnia 1923 r.

Przedłużenie terminu nastąpiło z tego powodu, że projekt noweli do ustawy o podatku dochodowym nie został dotychczas uchwalony przez ciało ustawodawcze. Projektowana nowela zmienia skalę podatku dochodowego w tym sensie, że opodatkowaniu podlegać będzie dochód roczny, poczynając od 2 milionów marek, podczas gdy dotychczas opodatkowanie rozpoczynało się od dochodu rocznego 180.000 marek.

Przedłużenie terminu ma na celu ściągnięcie podatku już według nowej skali opodatkowania.

Kredyt dla drobnego przemysłu.

Województwo krakowskie zawiadomiło Izbę, iż Komisja kredytowa obwodu krakowskiego dla drobnego przemysłu i rękodzieła (ul. Zacisze 5) na XL. i XLI. posiedzeniu w dniach 8 i 22 lutego b. r. przekazała 27 spraw pożyczkowych drobno-przemysłowców względnie rękodzielników na łączną kwotę 80,800.000 Mkp. Komisji Głównej w Warszawie do zatwierdzenia.

W sprawie kredytów lombardowych.

Celem uniknięcia zwłoki w załatwianiu podań o kredyty lombardowe dla przedsiębiorstw rzemieślniczych i przemysłowych, zwraca Ministerstwo Przemysłu i Handlu uwagę zainteresowanych na komunikat. umieszczony w „Monitorze Polskim“ Nr. 44, z dnia 23 lutego ubiegłego roku:

„Ponieważ P. K. K. P. przy wydawaniu pożyczek pod zastaw towarów, wymaga w każdym wypadku opinii Ministerstwa Przemysłu i Handlu, przeto przedsiębiorstwa, ubiegające się o taki kredyt, winny zwracać się do Ministerstwa Przemysłu i Handlu z odpowiednimi podaniami, należycie ostemplowanymi, w których umotywić należy potrzebę pożyczki, oraz wymienić jej wysokość i termin, a także rodzaj i ilość towarów, proponowanych pod zastaw. Podania te należy kierować do najbliższych urzędów przemysłowych II. instancji (Departament Przemysłowy przy Województwie, względnie Inżynier Przemysłowy). Podania nadsyłane bezpośrednio do Ministerstwa Przemysłu i Handlu, rozpatrywane nie będą. Pożyczki są wydawane na cele produkcyjne, t. zn. tylko przedsiębiorstwom przemysłowym lub rzemieślniczym dla utrzymania ich w ruchu“.

Ujawnianie cen przedmiotów powszedniego użytku.

Rozporządzeniem z dnia 20 lutego b. r. (Dz. U. Nr. 22) zarządził Minister spraw wewnętrznych, iż posiadacze składów, skle-

pów, handli, restauracji, cukierni i wogóle wszelkiego rodzaju przedsiębiorstw sprzedaży przedmiotów powszedniego użytku, obowiązani są wywiesić w lokalach tych przedsiębiorstw cenniki na wszelkie bez wyjątku przedmioty powszedniego użytku przeznaczone na sprzedaż, a nadto ujawniać ceny bezpośrednio na odnośnych przedmiotach.

Cenniki winny być wywieszane, względnie umieszczone na miejscu widocznem i dostępnem dla nabywcy, względnie spożywcy i zawierać prócz wyszczególnienia towaru i cen, firmę lub nazwisko posiadacza przedsiębiorstwa, jego adres, wreszcie datę sporządzenia cennika.

Ceny ujawnione na przedmioty powszedniego użytku winny być zgodne z cenami istotnie pobieranemi.

Posiadacze wymienionych przedsiębiorstw sprzedaży względnie zatrudnieni przez nich pracownicy, obowiązani są wydawać kupującym na ich żądanie rachunki na sprzedane przedmioty powszedniego użytku, w których winny być wskazane: firma lub nazwisko posiadacza, jego adres, data sprzedaży, jakość i ilość towaru oraz cena, za którą towar był sprzedany.

Obowiązani są oni również posiadać faktury (rachunki) na wszelkie przez nich na sprzedaż nabyte przedmioty powszedniego użytku oraz przedstawiać takowe na żądanie władz.

Rozporządzenie niniejsze weszło w życie w dniu 4 marca 1923 r.

Przedłużenie terminu dla przedsiębiorstw ekspedycyjnych do załatwiania w urzędach celnych zleceń, przyjętych od stron.

Rozporządzeniem ministerjalnem z dnia 9 lutego b. r. (Dz. U. Nr. 14) zarządzone, iż termin do załatwiania w urzędach celnych zleceń, przyjętych od stron przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne, które nie otrzymały pozwolenia na załatwianie formalności celnych w urzędach celnych, zostaje przedłużony do dnia 1 kwietnia 1923 r.

Ceny przemiału.

Małopolski Związek młynów we Lwowie zawiadomił Izbę, że na podstawie kalkulacji, przedłożonej przez przedsiębiorstwa młyńskie, uchwalił pobierać za przemiał od 1. marca b. r. wynagrodzenie w następujący sposób:

1) za przemiał pszenicy, żyta i jęczmienia na mąkę po Mkp. 22.500 od 100 kg.;

2) za przeróbkę kukurudzy na grysik, jęczmienia na pęczak lub kaszę i prosa na jagły po Mkp. 23.500 od 100 kg.

Zagraniczne kwestjonariusze gospodarcze.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu podaje do wiadomości firm przemysłowych i handlowych polskich, że odpowiedzi na wszelkie kwestjonariusze poselstw zagranicznych w sprawach, czy to ogólnej gospodarki krajowej, czy też stanu, ilości, jakości produkcji, ulepszeń, ilości pracowników i t. p. winny być przesyłane poselstwu przez Wydział ekonomiczny Ministerstwa Spraw Zagranicznych, odpisy zaś należy skierowywać do Departamentu Handlowego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Opinie w sprawach sądowych.

Na żądanie jednego z sądów wyjaśniła Izba — po przeprowadzeniu dochodzeń — że w obrocie węglem, o ile nie zawarto wyraźnie odmiennej umowy, złożenie ceny kupna z góry przez nabywcę, nie uwalnia odbiorcy od obowiązku dopłaty różnicy od ceny z dnia wysyłki, gdyż zawsze jest miarodajną cena z dnia wykonania dostawy.

Podwyższenie cen przez kopalnie z działaniem wstecz, jest ogólnie uznawane przez ich odbiorców.

Na zapytanie władz sądowych, wyjaśniła Izba — po przeprowadzeniu dochodzeń — że:

1) zysk 600.000 Mkp, na 4 wagonach mąki, przy cenie mąki żytniej 285 Mkp. za kg., a pszennej 385 Mkp. za kg., wynosi 5—6% i nie może być uważany za wygórowany.

2) Sprzedaż przez młyny mąki swych produktów legitymowanym kupcom tego artykułu, nie może być żadną miarą uważana za niezgodną w prawidłem ucheiwego obrotu.

3) Sprzedaż produktów młynarskich przez młyny wprost drobnym konsumentom — z punktu widzenia obywatelskiego może pożądana — nie może być uważana za obowiązek młynarza i przeważnie nawet praktykowaną nie jest.

Drobiazgowa sprzedaż produktów młynarskich w samym młynie wymaga specjalnego urządzenia i osobnej manipulacji, a prowadzenie jej w większych rozmiarach wymagałoby zresztą i wyższej kalkulacji cen, ze względu na osobne koszty personalu, opakowania i manca.

Na zapytanie, wystosowane przez jeden z sądów, wyjaśniła Izba — po przeprowadzeniu dochodzeń — że przechowywanie i sprzedaż mąki w tym samym lokalu, w którym przechowuje się i sprzedaje zboże, jest oddawna praktykowane w przeważającej ilości sklepów tych artykułów, i że praktykę powyższą uważać należy za dopuszczalną.

W pewnej sprawie spornej wydała Izba na żądanie sądu następującą opinię:

Wartość 1 kg. papieru do opakowania wynosiła w lipcu 1922 roku 700—800 Mkp.

Do zwykłego owinięcia jednej świecy (dwunastki) używa się, zależnie od ruchu w danym handlu, większego lub mniejszego kawałka papieru tak, że jest możliwem, aby taki kawałek papieru ważył 1 dkg. wartości 7—8 Mkp.

Jako uczciwy zysk kupiecki przy drobnej sprzedaży świec, przyjmując należy 25—30% netto.

Na zapytanie pewnego sądu, wyjaśniła Izba — po przeprowadzeniu dochodzeń — że jako godziwy zysk kupiecki przy handlu pieprzem i angielskiem zieleń w hurcie, przy partjach 1.000 kg. i wyżej, przyjmując należy 8—10%, przy sprzedaży detalicznej 20%, jeśli zaś sprzedaż jest praktykowana na dkg. — 30%.

Na żądanie władz sądowych, wyjaśniła Izba — po przeprowadzeniu dochodzeń — że o ile nie uczyniono wyraźnie w umowie o pośrednictwo zastrzeżenia, warującego pośrednikowi na pewien ściśle określony czasokres (np. pół roku) prawo do prowizji od wszystkich interesów o dostawę drzewa, zawartych między stronami, które przy interwencji pośrednika w stosunek handlowy weszły, pośrednik może się domagać prowizji wyłącznie tylko od tych interesów, które przy bezpośrednim jego współudziale zostały zawarte.

Eksport do Grecji i Włoch.

Konsulat Rzeczypospolitej Polskiej w Galacu informuje Izbe, że znajdujące się w tem mieście Izby handlowe grecka i włoska zawiadomiły Konsulat, iż zarówno w Grecji, jak we Włoszech odczuwa się zapotrzebowanie na mączkę ziemniaczaną, glikozę i syrop ziemniaczany, spirytus, klepki dębowe, oraz materiał drzewny wogóle. Pożądanem by było, aby producenci, względnie eksporterzy zainteresowani zbytem tych artykułów, które możnaby wysyłać tranzytem przez Galac, zwracali się z ofertami wprost podług niżej podanych adresów:

Chambre de Commerce Hellénique, Galatz, Strada Domneasca Nr. 75.

Camera Italiana di Commercio, Galatz, Strada Portului Nr. 2.

Ponadto Izba handlowa włoska okazała gotowość udzielania informacji w sprawie stawek okrętowych osobom, pragnącym wysyłać towary na bliższy Wschód statkami włoskimi, tranzytem przez Galac.

Zaostrzenie przepisów paszportowych do Niemiec.

Wedle zawiadomienia Konsulatu Niemieckiego zależnem jest obecnie uzyskanie wizy na podróż do Niemiec w sprawach **ku-pieckich** od przedłożenia poparcia niemieckiej Izby handlowej, albo też zezwolenia na wjazd, jakoteż okazania korespondencji kupieckiej, któraby potrzebę podróży w sposób niewątpliwy wykazywała.

Związek techniczny w Berlinie.

Poselstwo polskie w Berlinie zawiadomiło Izbę, iż zawiązany w roku 1919 Związek techniczny (Technischer Zweckverband) w Berlinie oświadczył gotowość objęcia zastępstwa firm polskich na Niemcy, w celu nawiązania stosunków handlowych z Polską.

Firmy interesujące się tą sprawą mogą zwrócić się o bliższe informacje do wymienionego Związku w Berlinie (Mozzstr. 22).

Wystawa okrętów i maszyn w Londynie.

W czasie od 31 sierpnia do 22 września b. r. odbędzie się w Londynie międzynarodowa wystawa przemysłu budowy i urządzenia okrętów oraz wszelkiego rodzaju maszyn.

Komitet organizacyjny dokłada starań, by wystawa ta obeślana została przez pierwszorzędne fabryki ze wszystkich części świata, w celu zapoznania uczestników z najbardziej udoskonalonymi typami budowy maszyn i okrętów.

W biurze Izby handlowej i przemysłowej (ul. Długa 1) przeglądać mogą osoby interesowane prospekt powyższej wystawy, zawierający spis uczestników zeszłorocznej wystawy, jakoteż zestawienie działów, które na wystawie będą reprezentowane.

Sowiety na Jarmarku Ljońskim.

Według sprawozdania Rady Handlowego w Paryżu, udział Sowieców w obecnym Jarmarku Ljońskim, jest faktem dokonanym. Pod przewodnictwem p. Małyszewa, prezesa jarmarku w Niżnim Nowogrodzie, w jarmarku Ljońskim uczestniczyć będą organizacje handlowe Rosji Sowieckiej środkowej, Ukrainy, Białej Rusi, Rzeczypospolitej Kaukazu, Turkiestanu i Syberji.

Eksponowane będą artykuły następujące: alkohol, drzewo, zboże, konopie, kokony jedwabne, włosie, produkty naftowe, wełna, len, skóry nieobrobione, futra, wyroby rzemieślnicze, szczyca i dywany.

Z wyjątkiem alkoholu, drzewa i wyrobów rzemieślniczych oraz dywanów, które z uwagi na brak traktatu handlowego po-

między Rosją a Francją opłacają cło prohibicyjne taryfy generalnej, tranzakcje w innych, wyżej wymienionych artykułach będą możliwe z uwagi na to, że należą one do grupy surowców nieopłacających cła lub jak w dziale zboża, opłacających jedyne istniejące cło, przyczem wyroby naftowe, pochodzące z Kaukazu, opłacają cło minimalne.

Międzynarodowy jarmark w Frankfurcie n. M.

W czasie od 15 do 21 kwietnia b. r. odbędzie się 8 Międzynarodowy jarmark w Frankfurcie nad Menem. Prospekty są do przejrzenia w biurze Izby (ul. Długa 1).

Wystawa próbek i wzorów przemysłu polskiego w Czerniowcach.

W dniu 15 kwietnia b. r. otwartą zostanie Wystawa próbek i wzorów przemysłu polskiego w Czerniowcach przy Rathausstr. 27 pod egidą „Targów Wschodnich“.

Nad eksponatami czuwać będzie oficjalne zastępstwo „Targów Wschodnich“ na Czerniowce w osobach dyrektora Rumuńskiego Banku Krajowego p. Bancescu i znanego w Czerniowcach przemysłowca Inż. Witolda Gorowicza, którzy również na żądanie podjąć się mogą pośrednictwa między wystawcą a kupcami rumuńskimi. Ponadto delegat głównego Zarządu Targów pełnić będzie generalną kontrolę nad eksponatami, powierzonymi zastępstwu czerniowieckiemu Targów Wschodnich. Biorący udział w wystawie, obowiązują się swoje eksponaty zatrzymać na wystawie conajmniej 14 dni. Opłata za udział w wystawie wynosi 250.000 Mkp., oprócz kosztów przesyłki eksponatów, które opłaca wystawca.

Wszelkich informacji odnośnie do przyjmowania zgłoszeń, formalności celnych, sposobu opakowania i transportu i t. p., udzielają „Targi Wschodnie“ — Lwów, Jagiellońska 1.

Wystawy w Królewcu.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu zawiadomiło Izbę, że w r. 1923 odbędą się w Królewcu następujące wystawy:

W czerwcu wielka wystawa rolnicza, która ma dać pogląd na stan produkcji rolniczej w Niemczech. Podczas wystawy rolniczej urządzony będzie jarmark na maszyny rolnicze.

Od 12 do 17 sierpnia siódmy wschodnio-europejski jarmark z programem jarmarku wiosennego, który obejmował drzewo i maszyny do obróbki drzewa.

Wystawa wzorów towarowych w Budapeszcie.

W czasie od 19 do 26 maja b. r. odbędzie się w Budapeszcie XIV. Wystawa wzorów towarowych.

Bliższych informacji zasięgać mogą osoby interesowane w biurze Izby handlowej i przemysłowej (ul. Długa 1).

IV Targi brukselskie.

Pomiędzy 9—25 kwietnia b. r. odbędą się w Brukseli, pod protektoratem Króla Belgijskiego, IV. Targi Brukselskie, które w zeszłym roku osiągnęły wielki sukces.

Przypuszczać należy, iż po zawarciu umowy handlowej polsko-belgijskiej, stosunki handlowe pomiędzy temi państwami się ożywią, dlatego też jest pożądanem, aby polski przemysł i handel wziął udział w tegorocznych targach brukselskich.

Ministerstwo prosi zainteresowane firmy, pragnące wziąć udział w Targach, o nadesłanie zawiadomienia do Wydziału Handlu Zagranicznego Departamentu Handlowego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Naogół w Belgji w ostatnich czasach daje się zauważyć coraz żywsze zainteresowanie się przemysłowych sfer belgijskich życiem przemysłem Polski i stosunkiem jej do ekonomicznych interesów Belgji, o czym świadczą antykuły, zamieszczane w ekonomicznych czasopismach belgijskich.

Świeżo założony w Belgji przy udziale wybitnych polskich i belgijskich finansistów i przemysłowców Syndykat handlowy pod firmą „Syndicat des Pays de l'Est“, którego celem jest nawiązywanie i rozwijanie stosunków handlowych między Polską a Belgją, ofiarował za pośrednictwem „Targów Wschodnich“ firmom polskim, któreby chciały wystawić wzory na jarmarku w Brukseli, do dyspozycji swoje stoisko.

Targi w Helsingforsie.

W dniach od 1—6 lipca b. r. odbędą się w Helsingforsie Targi Fińskie, w których wezmą udział między innymi państwa Bałtyckie, Skandynawskie, Francja, Anglja i Niemcy.

Wobec tego, że nasz eksport do Finlandji stale wzrasta i że rynek ten posiada dla nas bardzo duże znaczenie, zarówno polityczne jak i ekonomiczne. Konsulat polski w Helsingforsie zamierza urządzić na Targach Fińskich specjalny pawilon polski, w którym byłyby wystawione eksponaty najważniejszych dziedzin naszej wytwórczości.

Bliższych informacji w tej sprawie udziela Konsulat Rzeczypospolitej Polskiej w Helsingforsie (N. Esplanadgatan 25A).

III Międzynarodowa wystawa przemysłowo-rolnicza w Rydze.

Od 22 lipca do 5 sierpnia b. r. odbędzie się III Międzynarodowa Wystawa Przemysłowo-Rolnicza w Rydze i byłoby wskazaniem dla naszego przemysłu, aby okazały pawilon „Polska“ na tej wystawie był należycie obsadzony.

Dział Polski na II Wystawie w czerwcu z. r. zgromadził 23 firmy, dokonane zaś transakcje podczas samej Wystawy wyniosły przeszło 200 milionów mkp. Najważniejszym jednak rezultatem wystąpienia przemysłu polskiego w Rydze było przesunięcie Polski na dziewiąte miejsce w rzędzie eksporterów na Łotwie.

Zgłoszenia do pawilonu „Polska“ przyjmuje z upoważnienia Konsulatu Polskiego w Rydze, Bałtycko-Polska Spółka Handlowa „Balticpol“ w Warszawie, Wspólna 26, tel. 166—85; w Rydze — Torna iela Nr. 7.

Zmiany przeprowadzono w rejestrze handlowym:

Wpisano firmy:

Stanisław Kopeczyński i Spółka, dom handlowo-spedytorski, spółka z ogr. odp. w Nowym Sączu.

Dom Rolniczo-handlowy, spółka z ogr. odp. w Dąbrowie koło Tarnowa.

Alojzy Bambinek, hurtowny handel drzewem w Krakowie, plac Marjański 6.

Akcyjny Bank Związkowy dla stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych we Lwowie, filja w Krakowie.

„Słodownia“ Spółka z ogr. odp. w Krakowie.

Spółka handlowa „Towar“, spółka z ogr. odp. w Krakowie, Karmel.cka 46.

Spółdzielnia kolejarzy spożywców „Pomoc“ w Bochni z ogr. odp.

„Przemysł ludowy“ w Krakowie, spółdzielnia z ogr. por. Garnek i spółka, spółka z ogr. odp. Kraków.

Ludowe Towarzystwo wydawnicze „Piast“ w Krakowie, spółdzielnia z ogr. odp. udziałami.

Prądnicka parowa fabryka wódek, likierów i rumu Teofil Immerglück w Prądniku czerw.

„Zeta“ Wytwory tekturowe i papierowe, spółka z ogr. odp. w Krakowie.

Afinerja szlachetnych metali, spółka z ogr. odp. w Krakowie.

Emil Katz i Ska, skład ubrań męskich i dzieciennych oraz galanterji męskiej w Krakowie, Grodzka 26.

„Silvae Poloniae“ spółka z ogr. odp. w Krakowie, Wiślna 12.

Kleinberger i Morgenstern, fabryka wyrobów cukierniczych i czekoladowych w Krakowie, Wrzesińska 10.

„Kłos“ Polska spółka handlowa, spółka z og. odp. w Bochni.

Ziemiańska spółka z ogr. odp. w Krakowie.

„Dom“ Przedsiębiorstwo budowlano-handlowe, spółka z ogr. odp. w Krakowie.

Halpern i Lichtmann, handel skór w Krakowie, Bożego Ciała 2.

Rodakowski i Wójcicki, spółka z ogr. odp. w Krakowie, Zwierzyniecka 23.

Mauwicy Horowitz w Krakowie, Straszewskiego 1. 25.

Spółdzielnia spożywcza zakładów uzbrojenia w D. O. Korpusu Nr. V. w Krakowie z odp. udz.

Salon malarzy polskich Henryk Frist, spółka z ogr. odp. w Krakowie.

Zakład krawiecki Jana Wróbla i spól. w Białej.

Robotnicze stowarzyszenie spożywcze w Żywcu, spółdz. zar. z ogr. odp.

„Teheg“ artykuły techniczne, chemiczne i gumowe w Krakowie.

Handlowo-przemysłowo-budowlane przedsiębiorstwo emerytów polskich kolejowców E. P. K. spółka z ogr. odp. w Krakowie.

Spółka hodowli i zbytu bydła, spółdzielnia zar. z ogr. por. w Krakowie.

Wytwórnia meble klubowych, spółka z ogr. odp. w Krakowie.

Małopolski Związek dostawców starego żelaza, spółka z ogr. odp. we Lwowie, zakład filjalny w Białej.

Kazimierz Krzyżanowski w Wilamowicach.

Dom rolniczy Bałuk i Grosser w Żywcu.

Tartak parowy i przemysł drzewny Wojciech Kojs, Filip Sobinek i Józef Maj w Sidzinie.

Sanatorium dla chorych piersiowo imienia Dr. Dłuskich, spółka z ogr. odp. w Kościelisku koło Zakopanego.

Bank Kredytowy w Warszawie, Oddział w Krakowie.

Spółdzielnia 1-go P. A. G. w Nowym Targu z ogr. odp.

Związek majstrów kowalskich w Sułkowicach, spółdzielnia z odp. udziałami.

Pierwsza małopolska fabryka sprzączek, haftek, guzików i zatrzasków „Wenus“ spółka z ogr. odp. w Andrychowie.

Zmiany przeprowadzono przy firmach.

„Sus“ Związek kupców i producentów nierogaczyny w Rzeszowie, spółka z ogr. odp. (rozszerzenie przedmiotu przedsiębiorstwa na zakupno i przywóz bydła).

Alojzy Frölich w Rzeszowie, dom bankowy i komisowy (udzielenie prokury Lewiemu Chaimowi w Rzeszowie).

M. Haber et Kornitzer w Nisku (zmiany spółników).

Tow. akc. dla fabrykacji śrub i wyrobów kutych Brevillier & Ska i A. Urban & Synowie w Sporyszu (wykreślenie prokury Karola Wallera).

Żywiecka fabryka papieru S. A. w Zabłociu koło Żywca (udzielenie prokury inż. Leopoldowi Skarkowi).

Handlowa spółka akc. „Impex“ w Krakowie (podwyższenie kapitału zakładowego).

Polskie Towarzystwo Handlowe S. A. w Krakowie (podwyższenie kapitału zakładowego).

Polsko-amerykański Bank ludowy S. A. w Krakowie (zmiana statutu, udzielenie prokury Róży Hirschównie).

Syndykat koszykarski S. A. w Krakowie (zmiana członków wydziału wykonawczego).

Bank Towarowy S. A. w Warszawie, Oddział w Krakowie (udzielenie prokury Władysławowi Jagielle).

Fabryka samochodów „Automotor“ spółka akc. we Lwowie, filja w Krakowie (podwyższenie kapitału zakładowego, zmiany w Radzie zawiadowczej i statutu).

Parowa fabryka wódek Roman Marczyński, spółka z ogr. odp. w Prądniku czerw. (zmiany w zawiadowstwie).

„Azot“ spółka akc. w Borach z siedzibą w Krakowie (zmiany w Radzie zawiadowczej).

Polski Bank Handlowo-przemysłowy S. A. w Krakowie (zmiana statutu i w podpisywaniu firmy).

„Jutrzenka“ Powiatowa spółka rolnicza, stow. zar. z ogr. por. (zmiany w dyrekcji).

Chłopsko-robotnicze stowarzyszenie spożywcze w Bienkowiecach, stow. zar. z ogr. por. (likwidacja).

Chłopsko-robotnicze stowarzyszenie spożywcze w Lennicy górnej, stow. zar. z ogr. por. (likwidacja).

Krakowski Bank kredytowy, stow. zar. z ogr. odp. w Krakowie (zmiany w dyrekcji).

Spółka oszczędności i pożyczek w Czuchowie, stow. zar. z nieogran. por. (zmiany w dyrekcji).

Powiatowa Kasa oszczędności w Wieliczce (zmiany w podpisywaniu firmy).

Trammer et Grosser, towary tekstylne w Białej (zmiana brzmienia firmy na: „Bracia Grosser, towary tekstylne“ — wystąpienie spółnika Gustawa Trammera).

Przemysł druczany „Wschód“ spółka z ogr. odp. w Zadziole ad Żywiec (udzielenie prokury Janowi Carionowi).

„Zabłocie“ Zakłady chemiczne, spółka akc. w Zabłociu (zmiany w dyrekcji).

Franciszek Vogt, fabryka sukna w Białej (udzielenie prokury Alojzemu Watzkowi i Maksowi Spiegłowi w Białej).

Towarzystwo akc. dla przemysłu spirytusowego i chemicznego w Krakowie (zmiany w Radzie zawiadowczej).

„Dom“ przedsiębiorstwo budowlano-handlowe, spółka z ogr. odp. w Krakowie (podwyższenie kapitału zakładowego).

I. Steinberg, zakład artystyczno-stolarski, spółka z ogr. odp. w Krakowie (zmiany w zawiadowstwie).

Adolf Fränkel i Synowie, fabryka przetworów spirytusowych S. A. w Krakowie (udzielenie prokury Bernardowi Sieglowi).

Łagiewnicka parowa fabryka dachówek i cegły, spółka z ogr. odp. w Krakowie (zmiany w zawiadownictwie).

Polski Związek handlowy, spółka z ogr. odp. w Krakowie (likwidacja).

Fr. Sezemsky w Białej (zmiany w podpisywaniu firmy i prokurze).

„Elektroid“ fabryka art. elektrotechnicznych, spółka z ogr. odp. w Krakowie (podwyższenie kapitału, zmiany w zawiadownictwie i podpisywaniu firmy).

Związek gospodarczy w Niepołomicach, stow. zar. z ogr. por. (likwidacja).

H. Teich i Ska w Krakowie (udzielenie prokury Drowi Leserowi Hirschowi).

Pierwsza galic. fabryka warszawskich cukrów i marmolady w Podgórzu (udzielenie prokury Marji Kuszilek w Krakowie).

Kempler et Ringel w Krakowie (zmiany bizmienia firmy na: S. Kempler w Krakowie, — wystąpienie wspólnika Salomona Ringela).

Bank Związku spółek zarobkowych S. A. w Poznaniu, Oddział w Krakowie (podwyższenie kapitału zakładowego, zmiany w prokurze).

Towarzystwo zaliczkowe w Bobowej (likwidacja).

Wiedeński Bank Związkowy w Białej (zmiany w dyrekcji).

Przedsiębiorstwo gazowe Żywiec, spółka z ogr. odp. (zmiany w zawiadownictwie, podwyższenie kapitału zakładowego, zmiany w podpisywaniu).

Towarzystwo handlowe i przewozowe „Rozwóz“, spółka z ogr. odp. w Krakowie (podwyższenie kapitału zakładowego, zmiany w zawiadownictwie).

Związek ekonomiczny Kółek rolniczych w Krakowie, stow. zar. z ogr. por. (zmiany w dyrekcji).

Spółka oszczędności i pożyczek w Okulicach, stow. zar. z nieogr. por. (zmiany w dyrekcji).

Wykreślono firmy:

Chrześcijańskie Towarzystwo oszczędności i pożyczek w Krakowie, stow. zar. z ogr. por.

Konsum profesorów i funkcjonariuszy Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, stow. zar. z ogr. por. w likwidacji.

Chłopsko-robotnicze stow. spożywcze zar. z ogr. por. w Prokocimie w likwidacji.

D. Fleischer et Kaufmann w Chrzanowie.

Polska spółka dostaw budowlanych „Budopol“ w Krakowie.